

הוגו העכברוש

א. לאנג

מסיפורי זקן לוכדי העכברים של העיר האוויק בסקוטלנד.

הוגו היה עכברוש זקן כשמת, זקן מאוד. הוא נולד במרכז סככת התירס ויכול היה להמשיך לחיות שם אילו בעל הבית לא החליט לפרק את הסככה. הייתה זו ההתנסות הראשונה של הוגו במעבר המגורים, והתנהלה במהירות כזו שהוא לא הספיק אפילו להתעורר ממש. חושך מוחלט שרר כשאמו ניערה אותו חזק ואמרה לבוא אתו, כי אחרת בעל הבית יהרוג אותו, והוגו המסכן רק מצמץ בעיניו זחל מהמיטה הנוחה והחמה שלו ללילה שחור וקר.

בפתח הוא פגש עכברושים אחדים והם אמרו לו להישאר במקומו, בלי לעשות רעש כי עוד מעט

ידבר ראש הלהקה. עד אז הוגו היה כבר ער לגמרי. רוח ההרפתקה הטבעי עלה בו לקראת הסכנה המתקרבת והוא הקשיב בתשומת לב לקולו החריף וברור של ראש הלהקה.

"ידידי", הצעירים והזקנים. אין זמן לדיבורים אך אני רוצה להסביר לכם את הנסיבות. בלילה האחרון, כאשר הסתובבתי במטבח בחיפוש דברי מאכל כלשהם, ניכנס נער האורות עם נפת התירס. הוא אמר דבר מה לבעל הבית, והם ביחד עזבו את המטבח. הלכתי אחריהם במרחק מה. הם הלכו ישר לאורווה ושוחחו זמן מה ליד ארגז התירס שליד החלון. אחר כך הצלחתי לטפס ולהציץ לתוך הארגז, ומצאתי את הדבר שממנו פחדתי ביותר – ארגז התירס היה ריק! מחר הם ירוקנו את הסככה, ידושו וימלאו את הארגז בגרעינים.

בסוף הם הגיעו לשדה שאתו חרש אדם עם זוג סוסים. המעיל, שבו שמר את ארוחת הצהריים שלו, מונח היה על קיר, במרחק מה ממנו.

כשהאיש ראה את מספר כזה של עכברושים הוא עזב את הסוסים, רץ כדי להציל את חייו, הסתתר אחרי גבעה קטנה ורק משם עקב אחרי הנעשה. הוא ראה איך היצורים המפחידים האלה מוצאים

לכן, ידידיי, אם איננו רוצים להיארג על ידי כלב, מקל או קלשון, עלינו לעזוב מיד!"

נשמע רעש רגליים זזות של אמהות שרצו לסככה לקחת את הצעירים שלהן. הוגו היה כבר בכניסה וברגע שראה את אמו הצטרף אליה וביחד ניגשו לקהל שהתחיל להתאסף מאחורי הסככה. ראש הלהקה סידר אותם בשורות של עשרה ואחר כך הלך לאורך השורות, וכשראה שכולם נמצאים במקומותיהם נתן שריקה צורמת והטור זז. הם הלכו בלי הפסקה כשלושה קילומטר, יחסית לאט, בגלל נוכחות הקטנים. שום דבר לא מנע את התקדמותם. לפעמים נתקלו בקיר גבוה, טיפסו עליו וירדו מצד שני כאילו זו הייתה דרך ישרה. לפעמים אפיק מים רחב חצה את דרכם, אבל הם שחו ללא היסוס - עכברושים לא עוצרים בגלל שטויות כאלה.

את המעיל שלו, בודקים אותו ובסוף אוכלים את הלחם והגבינה שאשתו הכינה לו לארוחה.

לעכברושים היה זה מקרה של מזל. הם לא התכוננו לארוחה מוקדמת כזו ועכשיו יכלו להתקדם בקלות יתר בדרכם.

הוגו שמח כשהכל הסתיים. הוא עוד מעולם לא היה רחוק כל כך, כי הרי היה רק בן שלושה שבועות.

הבית החדש שלהם היה במרתף, המחובר בצד אחד לצינורות אחדים, המובילים ישירות למטבח, ובצד שני למאוורר גדול הפונה ישירות לאוויר חופשי. ממש גן עדן לעכברושים! ומה שנוגע לתושבי הבית – עוד נראה. להקת העכברושים הגיעה בשעות אחר-הצהריים, כך שהיה להם זמן מספיק כדי להתארגן לקראת הלילה. הוגו בחר את פינתו והשאיר אתה אמו שעשתה לו אותה נוחה.

בעצמו הוא יצא "לבדוק את השטח" כפי שכינה זאת. ראשית הלך תחת המטבח, הציץ דרך חור ברצפה ומאחר שלא ראה אף אחד יצא ורחרח בין הארונות. כשיצא מאחורי הארון האחרון ראה דבר שהבהיל אותו נורא. בפינה שאותה הוא לא בדק קודם, ישן כלב גדול!

הבהלה של הוגו היה כה גדולה שהוא נתן צריחה, אמנם חלשה ביותר אך מספקת כדי שהכלב יקום על רגליו. ברגעים הבאים שניהם התרוצצו, זה אחרי זה, במטבח. הוגו היה אמנם קצת קדימה, אך לא מספיק, כדי שלא להרגיש את הנשמה החמה של הכלב.

והנה החור! "בומפ" פנימה - והוגו ניצל! ניצל אבל כה מפוחד! ומה כואב לו כל כך? הי - הזנב.. הזנב שלו נעלם - הכלב קרע אותו בשיניו!

הו הוגו! העכברוש הקטן שלי. אילו לא נתת את

הצריחה המטופשת היית יכול להישאר כמו החברים שלך ועכשיו?

הוגו כמעת וצרח שוב, כי הדבר היה כל כך עצוב וכואב! הוא זחל חזרה למרתף ושם הצעירים צחקו ממנו והמבוגרים נתנו עצות והזהרות.

לקח לו שבועות אחדים להתאושש ולהעז להופיע בין חבריו כ"עכברוש חסר זנב", אך בסוף הוא יצא ונראה כל כך מבויש ומפוחד שהעכברושים האחרים ריחמו עליו ולא הטרידו אותו יותר. אפילו העכברוש הזקן, ראש הלהקה, חיבב אותו ונתן לא להתלוות אליו במבצעים השונים שלו, מה שנחשב כבוד גדול אצל העכברושים האחרים וגרם להוגו להיות גאה מאוד.

פעם אחת הם ביחד עשו סיבוב סביב המזווה. בדרך כלל הם היו מוצאים שם חלקי כיכר לחם שהמשרתת עזבה על השולחן ויכלו להתכבד בהם

כראוי. אך הפעם ליד הלחם נחה קופסת גפרורים והוגו החליט לבדוק את תוכנה. הוא מצא שאת הגפרורים לא ניתן לאכול והתחיל לשחק בהן. פתאום, בלי כל הזהרה, פרצה אש! הוגו וראש הלהקה היו מיד מחוץ למזווה הבוער. למזלם, המשרתים הצליחו לכבות את האש מהר וכל נזק לא נגרם.

וכך, צעד אחרי צעד הוגו התקדם בחיים. אמו אמנם ביקשה ממנו להיזהר, אך הוא הכריז ש"הוא עכשיו עכברוש גדול" ויכול לדאוג לעצמו.

יום אחד ראש הלהקה ארגן קבוצה שאמורה הייתה לשדוד את הלול. מובן שהוגו היה בין הנבחרים. לא היה קשה לעלות ללול בסולם שבור ולבקר את הקנים של התרנגולות, המסודרים לאורך הקירות. המבצע התנהג בשתיקה מוחלטת, כי התרנגולות הן גברות עצבניות ועלולות היו לקים רעש, מספיק

כדי להעיר את כל הסביבה. אבל העכברושים הנבחרים למבצע היו מנוסים ונכנסו בשקט גמור. כל אחד זחל תחת התרנגולת ובשקט גלגל ביצה אחת מתחתיה. העופות לא התנגדו כי מראש ידעו שכל התנגדות לא תועיל. בעיות עלולות היו להיות עם הדוגרות הצעירות ולא מנוסות, אבל העכברושים ידעו לאן ללכת ועבדו בלי הפסקה.

כשאספו כתריסר ביצים התחיל המבצע של הורדתן אל המרתף. ואז הוגו היה נשכב על גבו, חובק ביצה אל חזהו ומחזיק אותה בארבעת רגליו. חבריו היו שמים נוצה בפיו ובנוצה הזו מושכים אותו מחוץ ללול ובהדרגה עד המרתף.

כך התקדמו גם המבצעים האחרים. אבל ראש הלהקה הזדקן והוגו ראה כמה שהוא חלש ואיך פרוותו נעשתה אפורה. לכן לא הופתע כשראש הלהקה אמר כי הוא, הוגו, חייב לקחת את מקומו

ולהנהיג את כל העכברושים שבבית. ואמנם כעבור יומיים ראש הלהקה מת והוגו היה למנהיג העכברושים במקומו.

המקום המועדף למבצעים היה המזווה, ששם הטבח תלה בשר על ווים מהתקרה, כדי להגן עליהם מהעכברושים. אך הדבר לא עזר הרבה כי העכברושים למדו לטפס על קירות העץ של המזווה, להגיע אל הבשר התלוי ולהיענות מארוחה טובה.

ואז הטבח המיואש החליט על תעלול אחר. יום אחד העכברושים שהגיעו בלילה, מצאו במרכז המזווה פח ועליו שיירי בשר עוף וגבינה, שנשארו כאילו תוך רשלנות הטבח. הם חשדו מאוד אך לא יכלו להתאפק וזללו מהאוכל הזה.

גם למחרת מצאו אוכל דומה על הרצפה והפעם

זנב. למחרת פרדי, הכלב שלי, הביא את העכברוש
העיוור מת. קברתי אותו בפינה של גינת הבית.

***

כמה שהסיפור הזה נשמע מוזר הוא בכל זאת
אמיתי. הוא נשמע מפיו תופס עכברים זקן מהעיר
האוייק בסקוטלנד. (א.ל.)

נגסו ממנה יותר. כשבלילה השלישי הופיעה שוב
ארוחה המוגשת להם כאילו בכוונה, הוגו אסר על
העכברושים לגעת בה. הטבח הופתע מאוד
כשראה שה"שודדים" לא נגעו באוכל והסתכל סביב
כדי לראות – אולי פתחי הרצפה נאטמו במקרה
והחיות לא יכולות לצאת. בינתיים הכלב שליווה את
הטבח זלל את התוכן שעל הפח. עשר דקות אחרי
כן הכלב מת מכאבים איומים. מאז הטבח לא ניסה
יותר להרעיל את העכברושים.

***

לפני מספר שנים ישבתי בשולי השביל המוביל
מהנחל אל המרתף. פתאום ראיתי מרחוק שלושה
עכברושים גדולים. זה שבין שניים האחרים היה
גדול יותר וכנראה עיוור, כי השניים האחרים הובילו
אותו בעזרת חתיכת קש שהוא החזיק בפה. כבר
מרחוק ראיתי שהאמצעי הוא הוגו, העכברוש ללא